Взимку коло хати на високій металевій трубі приладнали телевізійну антену особливої конструкції. Ця споруда дуже полюбилася птахам-воронам і горобцям. А коли додому повернулися з теплих країв шпаки, то кожного дня висвистували на ній.

Одного разу, йдучи на роботу, почув на подвір’ї голосний передзвін, що нагадував вибивання дробу на барабані чи спозарання клепання кимось коси: др-р-р-р-р, др-р-р-р-р.

Оглянувся — не видно нікого. І тільки взявся за клямку хвіртки, аж знову: др-р-р-р-р, др-р-р-р-р, др-р-р-р-р.

Те голосне видзвонювання супроводжувало мене провулком, поки не загубилося у шумі автомашин, що бігли центральною вулицею.

З того часу уважно дослухався до співу птахів, до загадкового передзвону, який повторювався по кілька разів на тиждень.

Вже цвіли яблуні, як, нарешті, довідався, звідки линуть оті дивні звуки.

Був вихідний день. Я лагодив городній реманент, як нагло десь поблизу: др-р-р-р-р, др-р-р-р-р, др-р-р-р-р! Покинув роботу, озирнувся — нікого. Тільки стукнув кілька разів молотком по цвяху, щоб закріпити ручку на лопаті, аж десь зверху: др-р-р-р-р, др-р-р-р-р, др-р-р-р-р! Я очима на антену — і все зрозумів: то видзвонював дятел. Так, так, наш звичайний дятел! Він сидів у центрі антени і раз у раз дрібно молотив дзьобом по металу. А навкруг лунало мелодійне: др-р-р-р-р, др-р-р-р-р, др-р-р-р-р!

Цілу весну грав на телевізійній антені музикальний дятел.